

Sygn. akt II KK 62/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Zabłocki (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **K. L.**

ukaranego z art. 97 k.w. w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 2 oraz z art. 97 k.w. w zw. z art.

49 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 30 marca 2015 r.,

kasacji Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 2 grudnia 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w W. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego Straż Miejska w dniu 18 sierpnia 2014 r. skierowała wniosek o ukaranie K. L. za to, że:

1. w dniu 26 września 2013 roku o godz. 16.05 w W. na ulicy N., będąc kierowcą pojazdu marki Opel, dokonał postoju pojazdem na drodze dwukierunkowej o dwóch pasach ruchu w odległości mniejszej niż 10 metrów za przejściem dla pieszych, tj. wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym,

2. w tym samym czasie i miejscu co w pkt 1, będąc kierowcą pojazdu marki Opel, dokonał postoju pojazdu wzdłuż linii ciągłej zmuszając innych uczestników ruchu do najeżdżania na tę linię, tj. wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym.

Wyrokiem nakazowym z dnia 2 grudnia 2012 roku, Sąd Rejonowy uznał K. L. za winnego wykroczeń zarzucanych mu we wniosku o ukaranie i wymierzył za każde z tych wykroczeń kary grzywny po 200 zł, obciążając go ponadto kosztami procesowymi. Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 20 grudnia 2014 roku (k. 25, 26).

Prokurator Generalny wniósł od powyższego wyroku kasację na korzyść ukaranego.

Zaskarżył to orzeczenie w całości i zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 9 § 1 k.w., polegające na wadliwym przypisaniu K. L. dwóch wykroczeń, tj.: z art. 97 k.w. w zw. art. 49 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym oraz z art. 97 k.w. w zw. art. 49 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym i wymierzeniu mu za te wykroczenia odrębnych kar grzywny, w sytuacji gdy zachowanie obwinionego stanowiło jeden czyn wyczerpujący znamiona wskazanych wykroczeń, co powinno skutkować orzeczeniem jednej kary w granicach zagrożenia przewidzianych w art. 97 k.w.

W konkluzji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut podniesiony w kasacji jest zasadny i to w stopniu oczywistym. Taka ocena umożliwiła rozpoznanie tej kasacji w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W istocie, wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego obwiniony został uznany winnym dwóch odrębnych wykroczeń. Zestawienie opisów obu tych przypisanych wykroczeń nie pozostawia wątpliwości, że odnoszą się one do tego samego zachowania (czynu) obwinionego w dniu 26 września 2013 r., które zakwalifikowano jako naruszające (- cy) dwie normy ruchu drogowego, tj. art. 49 ust. 1 pkt 2 oraz art. 49 ust. 1 pkt 4 prawa o ruchu drogowym.

Nie ulega wątpliwości, iż w kodeksie wykroczeń brak jest odpowiednika art. 11 k.k., w myśl którego jeden czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. W literaturze i orzecznictwie nie ma jednak wątpliwości, że reguła taka obowiązuje również na gruncie przyjętej w art. 9 § 1 k.w. konstrukcji eliminacyjnego zbiegu przepisów ustawy i w ten sposób rozstrzyga kwestię zbiegu przepisów ustawy naruszonych tym samym czynem sprawcy. Przepis ten przy tym dotyczy tylko rzeczywistego (realnego) zbiegu przepisów, a nie zbiegu będącego zbiegiem pozornym. Ten natomiast zaistnieje zawsze, gdy za pomocą tzw. reguł kolizyjnych (specjalności, pochłaniania i subsydiarności) można wyeliminować rzekomą wielość ocen (kwalifikacji) prawnych danego zachowania (zob. T. Grzegorzczak (red.), W. Jankowski, M. Zbrojewska, Kodeks wykroczeń. Komentarz, Warszawa 2013, Baza Lex; M. Mozgawa, Komentarz do art. 9 kodeksu wykroczeń, stan prawny na 1. IX. 2001 r., Baza Lex oraz, wyrok SN z dnia 8 maja 2008 r., III KK 492/07, Lex nr 398521).

Stosownie do treści przywołanego art. 9 § 1 k.w., w sytuacji, w której czyn wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, stosuje się przepis przewidujący najsurowszą karę. W konsekwencji wówczas – następuje redukcja naruszonych przepisów do tego z nich, który przewiduje najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie – zgodnie z dalszą treścią art. 9 § 1 k.w. – orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. Odnosząc te rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy nie ulega zatem wątpliwości, iż zachowanie K. L., którego dopuścił się 26 września 2013 r., około godz. 16:05 w W., na ulicy N., nieprawidłowo parkując pojazd marki OPEL stanowiło, w świetle art. 9 § 1 k.w., jedno wykroczenie, wypełniające znamiona dwóch typów czynów zabronionych sankcjonowanych przez kodeks wykroczeń, tj. art. 97 k.w. w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 2 prawa o ruchu

drogowym oraz art. 97 k.w. w zw. art 49 ust. 1 pkt 4 prawa o ruchu drogowym. W tym stanie rzeczy oczywiste jest, że „rozbicie” zachowania obwinionego i przypisanie mu tegoż jako dwóch odrębnych wykroczeń i wymierzenie za każde z nich odrębnych kar, jest rażącym naruszeniem art. 9 § 1 k.w., które to uchybienie – z racji na swój charakter i następstwa (wymierzenie dwóch kar w sytuacji, gdy ustawa dopuszcza możliwość orzeczenia tylko jednej) miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Z tego względu kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna.

W konsekwencji tej oceny Sąd Najwyższy zdecydował o uchyleniu zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego i przekazaniu sprawy temuż Sądowi do ponownego rozpoznania. W postępowaniu ponownym Sąd ten rozpozna wniosek o ukaranie obwinionego K. L. za zarzucane mu czyny, bacząc na przestrzeganie wynikających z art. 9 § 1 k.w. zasad rozstrzygania zbiegu przepisów ustawy w prawie wykroczeń.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.